



## ПРОГРАМА

за конкурсен изпит за докторанти по професионално направление  
3.5. Обществени комуникации и информационни науки

**Медии и комуникации – История на българската журналистика**

2022/2023 г.

1. Старобългарска публицистика.
2. Свърхфункции на българската журналистика по време на Възраждането.
3. Търновската конституция и свободата на печата. Ограничения и нарушения на свободата на печата до замяната на Търновската конституция през 1947 г.
4. Доминантни характеристики на партийната преса до забраната ѝ след преврата на 19 май 1934 г.
5. Доминантни характеристики на масовата преса до 9 септември 1944 г.
6. Доминантни характеристики на специализираната преса до 9 септември 1944 г.
7. Развитие на радиото в България до 9 септември 1944 г.
8. Промени в журналистиката след края на Втората световна война.
9. Симбиозата „тоталитаризъм – журналистика“. Алтернативни източници на информация.
10. Критиката в медиите. Репресии чрез и репресии към българската журналистика.
11. Медияен преход – форми и параметри на проявление. Нови представи за журналистическа грамотност.
12. Развитие и залаза на политическата преса. Митологично мислене за българския преход.
13. Трансформации в профила на периодичните издания и в медийния език.
14. Конкуренцията качествена – таблоидна журналистика. Развитие на седмичната преса.
15. Специфики на медийното законодателство и саморегулация.
16. Поява на медийни групи. Концентрация на медийна собственост.

### Библиография

1. БОРИСЛАВОВ, Ясен. Българската журналистика между двете световни войни (1919–1939). С., 2010.
2. БОРИСЛАВОВ, Ясен. Българският сатирично-хумористичен периодичен печат между двете световни войни. С., 1919.
3. ВЕЛИНОВА, Миглена. 1000 вестника. Справочник на българската преса след 10.XI.1989 г. С., 1992.
4. ДЕЕНИЧИНА, Мария. Между фанфарите и заклинанията: тоталитарният модел на българската журналистика 1956 – 1989 г. С., 2008.

5. ДЕЕНИЧИНА, Мария. Митология на врага – досиета и послания. В: Колева, Даниела, Константин Грозев (съст.). История, митология, политика. С., 2010, с. 378 – 392.
6. ДИМИТРОВ, Веселин. История на радиото в България. Т. 1, 2. С., 1994.
7. ЗНЕПОЛСКИ, Ивайло. Новата преса и преходът. С., 1997.
8. КОВАЧЕВ, Огнян (съст.). Пет минути с Петър Увалиев. Радиобеседи. С., 2015.
9. КОНСТАНТИНОВА, Здравка. Държавност преди държавата. Свръхфункции на българската възрожденска журналистика. С., 2000 (1. изд.); 2002 (2. изд.); 2010 (3. изд.).
10. КОНСТАНТИНОВА, Здравка. Българската журналистика (1842 – 1944). Актуални ракурси. С., 2018.
11. КОСТОВ, Владимир. Българският чадър. С., 1990.
12. КРЪСТЕВА, Луливера. Социални конфликти и медиен резонанс. С., 2019.
13. КРЪСТЕВА, Луливера. Защо залязва независимият вестник? В: Златанов, Бисер (съст.). Медии и журналистика – професионални стандарти между властта и парите. С., 2019.
14. ЛОЗАНОВ, Георги, Лиляна Деянова, Орлин Спасов (съст.). Медии и преход. С., 2000.
15. МИХАЛЕВ, Иван. Вестникът в епохата на интернет. Велико Търново, 2011.
16. МОНОВА, Тотка. Новият журнализъм на прехода. Между корпоративния карцер и новите медии. С., 2012.
17. ПАНАЙОТОВ, Филип. Вестници и вестникари. С., 2008.
18. ПАНАЙОТОВ, Филип (ред.). България 20 век: Алманах. С., 1999.
19. ТОПЕНЧАРОВ, Владимир. Бесове на моето време. С., 1993.